

Заекътъ се помжчилъ да се освободи отъ малкото звѣрче, но мжкитѣ му отишли напраздно: кръвта зашуртѣла отъ жилитѣ му и силитѣ го напустнали; тогава той падналъ изнемощѣлъ на земята и почналъ да си шепне: „Отъ такъвъ голѣмъ неприятель въ градината се избавихъ благополучно, а отъ това ничтожно животно не можахъ да отида двѣ крачки на прѣдъ.“

Дордѣ издума тия думи, напустнали го и послѣднитѣ сили: неприятельтъ му изпилъ кръвта и душата му напустила тѣлото. Този малъкъ неприятель на зайчето билъ *крвожадниятъ порѣ*.

